

Alles ademt

Vroeger, toen ik jonger was en we naar Griekenland gingen, had ik af en toe de drang om mijzelf te verdrinken. Ik dook zo diep mogelijk onder water en hield mijn adem zo lang mogelijk vast.

Het was stil onder water. Een stilte die niet wegebde. Voor heel even stond alles vast, voor heel even stond alles stil, voor heel even baadde ik in de eeuwigheid en hoorde ik hoe de zee mee bonsde met het ritme van mijn hart. Voor heel even ritselde ik tussen het zand en werd ik gewiegd door de golven. Boven mij scheen helder, wit licht, als de glimlach van de opkomende zon, als een opening van de hemel, speciaal voor mij. Dat was destijds, en nu nog steeds, mijn favoriete moment van geheel de vakantie. Mijn vader zou roepen vanuit zijn strandstoel, bezorgd, maar ik was kordaat in mijn doel.

Ik kreeg vaak oorontstekingen. Ik moet nog steeds nieuwe waterdichte oordoppen aanvragen. Het voelde nooit als verdrinken. Ik denk eerder dat van iemand houden als verdrinken voelt. Dat je overstroomt, dat je van oever naar oever helemaal overloopt en dat de vertakkingen van die rivier zich in alle vaten van je wezen omringen. Dat je vol zit, denk ik.

Ik probeerde op de bodem te blijven, te luisteren naar het gezucht van de vissen en de schelpen. Ik maakte draaikolken met mijn armen en staarde omhoog, mijn ogen wijd open; ik leverde mijzelf compleet over aan de zee. Alles bewoog mee met de golven. Na heel even viel ik weg. Ik verloor de drang om mijn adem in te houden en ik kon alleen maar zijn.

Er schuilt een bepaalde rust in verdrinken. Ik houd van rust. Ik houd van stilte. Er was een oorverdovende, ondoordringbare wand tussen mij, het water en de wereld. Ik was vrij van het kabaal, vrij van de kakofonie, vrij van alles en iedereen. Met elke golf ademde de zee mij verder in. Er is een bepaalde schoonheid die alleen te vinden is in de stilte van de diepe zee, die geen onderscheid maakt en alles omhelst. Ik zou willen blijven, totdat mijn adem de zucht van het water werd en ik onderdeel uitmaakte van de eb en vloed en mijn bloed verroestte.

Maar ik kon nooit zo dichtbij zijn als ik wilde, wanneer alles net rustig werd, hapte ik naar adem. De wereld drong weer tot mij door. Ik was als een vlam op een brandend stuk hout, als een munt zinkend in een fontein. Het was nét buiten mijn handbereik. Zo dichtbij, maar toch zo ver weg.

De zee was er lang voordat ik er was en zal er lang na mij zijn.

Lang nadat mijn voeten mij niet meer kunnen dragen en mijn ogen alleen slechts naar de donkere nacht kunnen turen, lang nadat mijn lichaam krom en dom op aarde staat, alsof het klaar is om weder te keren.

Alles ademt, dacht ik. Alles wordt opgeslokt door iets anders en verandert dan in iets anders en stroomt over in elkaar, alles bloedt uit naar elkaar en alles zal voor altijd blijven vloeien.

Maria Tanios

Winnaar 16 t/m 19 jaar Gorinchem, Lyceum Oudehoven

In-beweging!

